

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 11-10-2006 17983/2006/300	
Číslo: 12010/06	Vytvořuje: JUDr. Neudová
Přílohy:	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci žalobce **Wagner-Biro Bavaria Stage Systems GmbH**, se sídlem Am Schönbühl 12, D-92729 Weiherhammer, Spolková republika Německo, právně zastoupeného Mgr. Ing. Danielem Zejdou, advokátem, se sídlem Praha 1, Týn 1049/3, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, za účasti **Národního divadla, příspěvkové organizace**, se sídlem Praha 1, Ostrovní 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 3R 99/05 ze dne 22.2.2006.

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 3R 99/05 ze dne 22.2.2006 se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 5 225,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ing. Daniela Zejdy, advokáta, se sídlem Praha 1, Týn 1049/3.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí žalovaného č.j. 3R 99/05 ze dne 22.2.2006, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané ve správním řízení č.j. S 564-R/05-422/140/ZH ze dne 22.11.2005. Žalovaný

společně se správním orgánem I. stupně rozhodli, že zadavatel (Národní divadlo, nyní osoba zúčastněná na řízení) rozhodnutím o vyloučení žalobce ze zadávacího řízení neporušil zákon č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), a řízení o přezkum úkonů zadavatele podle zákona bylo zastaveno.

Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně zhodnotil žalobcův návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, stejně jako žalobcův rozklad, přitom se zákonným způsobem nevypořádal se všemi argumenty, jak je žalobce v rozkladu přednesl. Správní orgán I. stupně i žalovaný se nevypořádali s argumenty žalobce týkajícími se diskriminační povahy kritérií kvalifikačních předpokladů, čímž dle žalobce porušili § 47 odst. 3 zák.č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v rozhodnutí žalovaného není dle žalobce uvedeno, jakými úvahami byly oba správní orgány vedeny při hodnocení tvrzení žalobce o diskriminační povaze kritérií kvalifikačních předpokladů. Žalobce v této souvislosti trvá na názoru, že kritéria kvalifikačních předpokladů, jak je zadavatel stanovil, nebyla posouzena jako diskriminační, což je v rozporu s § 25 odst. 1 zákona. Zadavatel byl totiž povinen kritérium podle § 33 odst. 1 písm. g) bodu 4 zákona stanovit způsobem, který by byl přiměřený požadovanému plnění veřejné zakázky a který by nezaručoval určitým dodavatelům konkurenční výhodu oproti žalobci. Tím, zda zadavatel kritéria k prokázání technické způsobilosti v souladu s uvedenými zásadami stanovil a posuzoval, se však správní orgán I. stupně ani žalovaný nezabývali a zkrátili tak žalobcova práva na řádný proces. Dle žalobce nelze za řádné vypořádání se s žalobcovými námitkami považovat konstatování, že „...požadované certifikáty odpovídaly předmětu veřejné zakázky a tento požadavek byl uplatňován pro všechny zájemce o veřejnou zakázku stejně...“. Žalobce má za to, že ve druhém stupni správního řízení prokázal, že dodavatelé systémů jevištních tahů ze západní Evropy nemohli prokazovat splnění normy EN 954-1 samostatným certifikátem, neboť se tam podobná certifikace speciálně nepožaduje. Požadavek na certifikaci podle normy EN 954-1 je tedy vůči uchazečům ze západní Evropy jasně diskriminační, neboť taková certifikace je pro ně fakticky nedostupná.

Předmětem druhé související námítky žalobce je tvrzení, že se správní orgán I. stupně ani žalovaný nevypořádali s argumentací žalobce, že jím předložený certifikát, prokazující splnění normy EN 61508 uvádí jakou související normu rovněž EN 954-1, a že tedy uvedený certifikát osvědčuje splnění obou těchto norem. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že se ztotožňuje s tvrzením správního orgánu I. stupně, že „...ze žádného dokladu obsaženého v nabídce uchazeče také nevyplývá, že norma EN 954-1 je související normou, jejíž dodržení je zásadním předpokladem pro certifikaci systému na bázi normy EN 61508...“, děje se tak dle žalobce v rozporu s provedeným dokazováním. Žalobce tu poukazuje na „Certifikát o shodě TÜV Süddeutschland Bau und Betrieb GmbH č. 2003-04-08/UNICORN“ je normou EN 954-1 uvedenou jako „souběžně platný regulativ“ a zároveň je tato norma EN 954-1 uvedena v „Technické zprávě TÜV Süddeutschland Bau und Betrieb GmbH č. 2003-08-23/CAT“ jako „východisko zkoušek“. Oba dokumenty přitom žalobce předložil již v rámci nabídky. Jak ze shora uvedeného „Certifikátu o shodě“, tak ze shora uvedené „Technické zprávy“ vyplývá, že posuzováním splnění požadavků normy EN 61508

bylo rovněž posuzováno splnění požadavků normy EN 954-1. Pokud dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že „...zadavatel i Úřad posuzují splnění podmínek zadavatele v době podání nabídky, proto jakákoliv později doložená „přezkoušení“ či jiné posudky jsou pro posouzení věci bezpředmětné...“, pak nesprávně vychází z chybného předpokladu, a sice že žalobce dodáním „Stanoviska TÜV Süddeutschland“ ze dne 29.9.2005 a „Potvrzení o shodě“, vydaného dne 3.1.2006 pod č. 2006-01-03/UNICORN, měnil či doplňoval předložený certifikát. Zejména uvedeným „Potvrzením o shodě“ je pouze vysvětlována a potvrzována objektivní skutečnost žalobcem již prokázána v rámci nabídky (a to předložením shora uvedeného „Certifikátu o shodě“ a „Technické zprávy“). Žalobce tedy dodáním shora uvedeného „Stanoviska“ a „Potvrzení o shodě“ pouze prokazoval svá tvrzení; jejich doložení tedy nelze považovat za doložení „přezkoušení či jiného posudku“, jak uvádí žalovaný, nýbrž jde pouze o potvrzení skutečnosti již objektivně existující a v rámci nabídky žalobcem prokázané.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí vydaného v I. stupni správního řízení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný důvodnost žaloby v celém jejím rozsahu popírá. Žalobce totiž dle žalovaného opakuje své dřívější tvrzení, že zadavatelem zvolené kvalifikační předpoklady byly diskriminační. K tomu žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí (bod 18), kde jsou dostatečně popsány myšlenkové pochody a úvahy žalovaného, na jejichž základě žalobcovu argumentaci odmítl a požadavky zadavatele posoudil jako nediskriminační. Pokud jde o námitku, že se žalovaný při svém rozhodování nezabýval „Certifikátem o shodě“ a „Technickou zprávou“, které byly součástí původní nabídky a které osvědčovaly, že při posuzování splnění požadavků normy EN 61508 bylo rovněž posuzováno splnění požadavků normy EN 954-1, ani s tímto tvrzením žalovaný nesouhlasí, neboť ze žádné listiny obsažené v nabídce žalobce nevyplývá, že jím nabízený systém tahů splňuje požadavky normy EN 954-1; v této otázce žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí (body 22 a 23).

Žalovaný tedy plně setrvává na svých závěrech, prezentovaných v napadeném rozhodnutí, a proto navrhuje žalobu v celém rozsahu zamítnout.

Na svých procesních stanoviscích účastníci setrvali po celou dobu řízení před soudem.

Z obsahu správního spisu a zadavatelem předložené zadávací dokumentace soud zjistil zejména následující pro posouzení věci stěžejní skutečnosti:

Zadavatel (Národní divadlo, nyní osoba zúčastněná na řízení) zadával nadlimitní veřejnou zakázku „Modernizace systému tahů na jevišti historické budovy Národního divadla“. V rámci posuzování nabídek byla vyřazena žalobcova nabídka

pro nesplnění zadávacích podmínek, konkrétně pro nedoložení certifikátu vystaveného autorizovanou zkušebnou potvrzujícího, že nabízený systém řízení splňuje požadavky na bezpečnost „kategorie 4 podle EN 954-1“, což bylo podmínkou podle oznámení zadávacího řízení. Ohledně tohoto certifikátu zadavatel požadoval, aby byl předložen „v originále, ve stejnopise nebo v úředně ověřené kopii“. Žalobce proti rozhodnutí zadavatele nejprve brojil námitkami, poté podal správnímu orgánu I. stupně návrh na přezkum zadavatelových úkonů. Obdobně jako nyní v žalobě žalobce argumentoval v tom směru, že již v nabídce předložil příslušný certifikát vystavený autorizovanou zkušebnou spolu s úředně ověřeným překladem osvědčení vystaveným příslušnými orgány pro kontrolu jakosti nebo institucemi potvrzujícími shodu, podle nichž žalobcem nabízený systém řízení splňuje požadavky bezpečnosti a integrity „úroveň 3 podle EN 61508“. Tím žalobce dle jeho názoru kvalifikaci splnil, neboť norma EN 61508 (úroveň 3) představuje novější verzi normy EN 954-1. Přestože norma EN 61508 není z formálního hlediska normou nahrazující normu EN 954-1, jde o normu, která v oblasti dodávek systémů tahů na jevištích divadel vyjadřuje aktuální stav vývoje techniky v oblasti zabezpečení takových systémů. Certifikace dodávek autorizovanými zkušebnami proto v zemích západní Evropy v posledních letech probíhá ve vztahu k normě EN 61508, přičemž norma EN 954-1 je vždy uváděna jako norma související, jejíž dodržení je zásadním předpokladem pro certifikaci systémů na bázi normy EN 61508. Obě normy jsou v České republice použitelné. Správní orgán I. stupně však řízení o přezkum úkonů zadavatele zastavil, a to z důvodu, že žalobce v nabídce nepředložil certifikát potvrzující, že nabízený systém řízení tahů splňuje požadavky na bezpečnost „kategorie 4 podle EN 954-1“. Ze žádného dokladu obsaženého v nabídce uchazeče dle názoru správního orgánu I. stupně nevyplývalo, že norma EN 954-1 je související normou, jejíž dodržení je zásadním předpokladem pro certifikaci systémů na bázi normy EN 61508. Tento závěr žalobce napadl rozkladem, který žalovaný zamítl. V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k témuž závěru jako správní orgán I. stupně. Podle žalovaného z oznámení zadávacího řízení vyplývá, že předmětem šetřené veřejné zakázky je výroba a montáž 30 prospektových a 10 bodových elektromechanických tahů, včetně řídicího systému a napájecích elektrorozvodů. Součástí dodávky je i demontáž stávajícího zařízení a úpravy prostor charakteru stavebních prací. Zadavatel (v bodu 11.4. oznámení zadávacího řízení) požadoval prokázat technickou způsobilost podle § 33 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona předložením certifikátů, které potvrzují, že nabízený systém řízení tahů splňuje jak požadavky bezpečnosti a integrity „úroveň 3 dle normy EN 61508“, tak požadavky na bezpečnost „kategorie 4 podle normy EN 954-1“. Z toho dle žalovaného vyplývá, že zadavatel byl oprávněn požadovat doložení prokázání technické způsobilosti uchazečů a požadovaná technická způsobilost odpovídala předmětu veřejné zakázky, když předmětem šetřené zakázky byla výroba a montáž elektromechanických tahů včetně řídicího systému a napájecích elektrorozvodů. Pokud jde o žalobcovo tvrzení obsažené v rozkladu (věcně obdobné žalobcově argumentaci obsažené v žalobě), podle níž předložením certifikátu o splnění požadavku bezpečnosti a integrity „úroveň 3 podle normy EN 61508“ splnil uchazeč i požadavek na bezpečnost „kategorie 4 podle normy EN 954-1“, tu žalovaný uvedl, že zadavatel i správní orgán I. stupně posuzovali splnění podmínek zadavatele v době, kdy byla podána žalobcová nabídka, a proto jakákoli později doložená „přezkoušení“ či jiné posudky jsou pro posouzení věci

bezpředmětné, když ve své nabídce žalobce doložil pouze certifikát potvrzující, že nabízený systém řízení tahů splňuje požadavky bezpečnosti a integrity „úrovně 3 podle normy EN 61508“. Dle žalovaného tedy skutečně ze žádného dokladu obsaženého v nabídce uchazeče nevyplývalo, že by norma EN 954-1 byla normou související, jejíž dodržení je zásadním předpokladem pro certifikaci systému na bázi normy EN 61508.

Součástí žalobcovy nabídky byla mimo jiné „Technická zpráva č. 2003-08-23/CAT ze dne 23.8.2002“, v níž je mimo jiné uvedeno, že východiskem zkoušek je „EN 954-1/03.97“. Tato zpráva je doložena v originále (německy) s úředně ověřeným překladem do češtiny. Rovněž byl součástí nabídky originál (německy) i úředně ověřený překlad do češtiny „Certifikátu o shodě“ („Certifikát o shodě pro systém E/E/PE podle EN 61508 č. 2003-04-08/UNICORN“), který v odstavci nadepsaném „souběžně platné regulativy“ obsahuje i údaj „EN 954-1/03.97“. Oba tyto dokumenty mimo jiné společně s „Potvrzením o shodě ze dne 3.1.2006 č.j. 2006-01-03/UNICORN“ předkládá žalobce rovněž k žalobě. Uvedené „Potvrzení o shodě“ bylo žalobcem předloženo i v řízení o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedené potvrzení obsahuje mimo jiné i údaj, podle něhož „...tímto se potvrzuje, že: při provedení všech kroků bezpečnostního životního cyklu podle IEC 61508 / EN 61508 a VDE 0803 (viz certifikát č.: 2003-04-08/UNICORN) bylo přezkoušeno splnění bezpečnostních požadavků podle normy EN 954-1...“ společně s podrobnějším zdůvodněním.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud tedy napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích žalobních bodů, jak byly v žalobě řádně uplatněny (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přitom shledal, že žaloba je důvodná. Rozhodl o tom z důvodu žalobcem namítaného bez jednání, a to za podmínek podávaných z § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Pokud jde o první žalobní bod tvořený námitkami směřujícími proti tomu, jakým způsobem se žalovaný (resp. též správní orgán I. stupně) vypořádali se žalobcem namítanou diskriminací, v této části žaloba důvodná není. Soud neshledal, že by se žalovaný s uvedenou námitkou diskriminace podle § 25 odst. 1 zákona nevypořádal, ani že by nastavení kvalifikačních předpokladů jevilo známky diskriminace. Pokud totiž žalovaný dospěl k závěru, že požadovaná úroveň technické způsobilosti (coby kvalifikační předpoklad) odpovídala předmětu veřejné zakázky s ohledem na jeho vymezení a zejména že byla uplatňována ve vztahu ke všem zájemcům (není rozhodné, zda formálně „uchazečům“ či „zájemcům“) o veřejnou zakázku shodně, pak (zvláště posléze uvedeným závěrem) možnou diskriminaci podle § 25 odst. 1 zákona vyloučil způsobem, který dle soudu alespoň základní (z pohledu soudu nejnížší aprobovatelnou) míru vypořádání se s rozkladovou námitkou splňuje. Právě jednotné uplatňování principiálně splnitelných požadavků všemi zájemci či

uchazeči, a to jak formálně právně splnitelných požadavků, tak fakticky splnitelných požadavků, je klíčovým kritériem při posuzování možné diskriminace podle § 25 odst. 1 zákona.

Pokud jde pak o samotnou otázku, zda kvalifikační kritérium, resp. požadavek prokázání technické způsobilosti předložením certifikátu prokazujícího splnění normy EN 954-1, bylo z důvodů žalobcem namítaných nastaveno diskriminačně, i zde se soud se závěrem žalovaného ztotožňuje, a to právě na základě posouzení stěžejního kritéria, jak bylo shora uvedeno („jednotné uplatnění principiálně splnitelných požadavků“).

Podle § 25 odst. 1 zákona má zadavatel povinnost zadat nadlimitní i podlimitní veřejnou zakázku v zadávacím řízení, pokud tento zákon nestanoví jinak. V zadávacím řízení je přitom zadavatel povinen dodržovat zásady stejného zacházení se všemi zájemci a uchazeči, s výjimkami uvedenými v § 87, zákazu diskriminace a transparentnosti. Jde o zásady aplikovatelné vždy, a to nad rámec konkrétních povinností pro jednotlivé druhy a fáze zadávacího řízení. Pojem „diskriminace“ přitom zákon nikterak blíže nevymezuje, nepodává ani demonstrativní výčet, ani bližší návod pro jeho interpretaci. Vychází-li soud za této situace ze skutečnosti, že norma obsažená v § 25 odst. 1 zákona je normou obsaženou v právním předpise (tj. v zákoně o veřejných zakázkách), který byl přijat „...v souladu s právem Evropských společenství...“ (§ 1 zákona), pak lze při interpretaci tohoto pojmu vycházet z obsahu komunitárních zadávacích směrnic, které byly touto cestou implementovány do českého vnitrostátního právního řádu. S ohledem na povahu dané zakázky připadají pro účely právě uvedené interpretace v úvahu Směrnice Rady 71/304/EHS ze dne 26.7.1971, o odstranění omezení volného pohybu služeb, pokud jde o veřejné zakázky na stavební práce a zadávání veřejných zakázek na práce podnikatelům jednajícím prostřednictvím zastoupení či poboček, Směrnice Rady 93/36/EHS ze dne 14.6.1993, o koordinaci postupu při zadávání veřejných zakázek na dodávky, a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/52/ES ze dne 13.10.1997, kterou se mění směrnice 92/50/EHS, 93/36/EHS a 93/37/EHS, které koordinují postupy při zadávání veřejných zakázek na služby, dodávky a stavební práce. Tento postup je kromě samotné nemožnosti vyložit uvedený pojem „diskriminace“ za použití zákona umožněn i povinnou aplikací „principu nepřímého účinku“, podle něhož je povinností vnitrostátních soudů vykládat vnitrostátní právo tak, aby bylo dosaženo výsledku uvedeného v příslušných komunitárních směrnicích; právo má být vykládáno „co možná nejvíce ve světle změn a účelu směrnic“.

Prvně zmiňovaná směrnice (71/304/EHS) však pojednává toliko o „diskriminaci na základě státní příslušnosti“; jde tedy o případ, který na projednávanou věc pojmově nedopadá. Ani samotná argumentace žalobce o možné diskriminaci ve vztahu k uchazečům „ze západní Evropy“ (kteří podle žalobce nemohli kvalifikaci prokazovat samostatně certifikátem splnění normy EN 954-1) jakékoli pochybnosti soudu ohledně diskriminace na základě státní příslušnosti nezakládá. Zákaz diskriminace (tu již bez dalšího rozlišení) vyplývá z článku 6 odst. 6 Směrnice 93/37/EHS, ve znění článku 3, bodu 1, písm. B) Směrnice 97/52/ES, kde se stanoví, že „zadavatelé zajistí, aby mezi

jednotlivými zhotoviteli nedocházelo k diskriminaci“. Ponechá-li soud stranou, zda na projednávanou věc lze vůbec posledně dvě zmiňované směrnice aplikovat, je zřejmé, že bližší obsahové vymezení pojmu „diskriminace“ není možné ani touto cestou.

Za této situace nezbyvá než přistoupit k výkladu uvedeného pojmu v kontextu předpisů z oblasti ochrany hospodářské soutěže, neboť do této oblasti lato sensu právo veřejných zakázek svojí povahou nepochybně náleží; cílem tohoto zákona je (např. již podle samotné důvodové zprávy k zákonu) kromě efektivního vynakládání veřejných prostředků i zajištění „spravedlivé a otevřené soutěže o veřejné zakázky“. V principiálně přímo aplikovatelném předpisu (§ 10 Ústavy České republiky), a sice ve Smlouvě ES, konkrétně v jejím článku 82 písm. c), je za diskriminaci označováno jednání spočívající v „uplatňování rozdílných podmínek vůči jednotlivým účastníkům trhu při shodném (srovnatelném) plnění“, jímž dochází k jejich znevýhodňování v hospodářské soutěži. Jakkoli tedy článek 82 Smlouvy ES upravuje zákaz zneužití dominantního postavení v hospodářské soutěži a zcela nepochybně tedy nedopadá *expressis verbis* na oblast veřejných zakázek, lze jej pro účely interpretace pojmu „diskriminace“ *per analogiam* použít i pro tuto oblast. Jde totiž o princip aplikovatelný pro celou oblast soutěžního práva. Ke stejným závěrům, pokud jde o interpretaci pojmu „diskriminace“, lze konečně dospět i prostým jazykovým výkladem. Tento internacionalismus je totiž konstantně vykládán jako „rozdílný, jiný přístup k jednotlivci či skupině než k celku“.

Zadavatel požadoval splnění podmínky doložení certifikace podle normy EN 954-1 (přitom soud tento požadavek chápe v materiálním, nikoli výlučně ve formálním smyslu, jak bude uvedeno níže ohledně druhého žalobního bodu) ve vztahu ke všem osobám, které přicházely v úvahu coby potenciální dodavatelé. Vůči jednotlivým uchazečům o veřejnou zakázku byl uvedený požadavek uplatněn jednotně, a tedy nastavením tohoto kvalifikačního kritéria nedošlo k jakémukoli projevu uplatňování rozdílných podmínek vůči jednotlivým uchazečům. Zjednodušeně řečeno: jednalo se o požadavek uplatněný *erga omnes*. Nešlo přitom ani o požadavek principiálně nesplnitelný. Sama principiální splnitelnost zadavatelem stanovené podmínky ze strany žalobce ostatně vyplývá i ze závěru, jaký soud níže učiní ve vztahu ke druhému žalobnímu bodu. Již z těchto důvodů je vyloučeno porušení zásady nediskriminace, jak žalobce namítá. Tato námitka tedy důvodnou není.

Namítá-li žalobce dále, že se žalovaný nevypořádal s jeho tvrzením, že jím předložený certifikát prokazující primárně splnění normy EN 61508 osvědčuje i splnění normy EN 954-1, neboť norma EN 954-1 je normou související, jejíž dodržení je základním předpokladem pro certifikaci podle normy EN 61508, pak v této části shledává soud žalobu důvodnou.

Soud předesílá, že základním smyslem posuzování splnění kvalifikace je zajistit, aby zadavatel volil konkrétního dodavatele veřejné zakázky pouze z okruhu

takových subjektů, které poskytují veškeré záruky o své schopnosti veřejnou zakázku řádně, včas, kvalitně a bezpečně realizovat. Volba vhodných kritérií pro hodnocení kvalifikace a jejich důsledná aplikace je předpokladem řádného průběhu dalších fází zadávacího řízení, zejména posuzování a hodnocení nabídek, a tím rovněž zajištění hlavního účelu legálních pravidel pro zadávání veřejných zakázek, kterým je efektivní vynakládání veřejných prostředků a zajištění účinné soutěže na předemných relevantních trzích. Pokud tedy zadavatel uplatňuje vůči potenciálním dodavatelům příslušného plnění, jež je veřejnou zakázkou, požadavek na prokázání splnění kvalifikace konkrétním způsobem, pak v procesu posuzování jejího splnění nesmí rezignovat především na pohled materiální. Takový pohled v právě projednávaném případě znamená, že přestože zadavatel formálně požadoval doložení jak certifikátů potvrzujících splnění požadavků bezpečnosti a integrity „úrovně 3 dle normy EN 61508“, tak „kategorie 4 dle normy EN 954-1“, není důvodu nepřipustit splnění těchto požadavků předložením listiny, která v sobě zahrnuje splnění obou zadavatelem stanovených požadavků současně, resp. z jejíhož předložení zřetelně vyplývá, že oba tyto požadavky splněny jsou.

Zatímco žalobce tvrdil již v rámci řízení o rozkladu proti rozhodnutí vydanému v I. stupni správního řízení skutečnost právě uvedenou (tj. zjednodušeně řečeno, že „předložený certifikát prokazující primárně splnění normy EN 61508 osvědčuje i splnění normy EN 954-1“, neboť „dodržení normy EN 954-1 je základním předpokladem pro certifikaci podle normy EN 61508“), žalovaný na to reagoval tvrzením, že tato skutečnost „...ze žádného dokladu obsaženého v nabídce uchazeče (tu žalobce) nevyplývá...“, přitom „...později doložené ...(dokumenty)...jsou irelevantní...“ (bod 23 napadeného rozhodnutí). Byla-li však součástí žalobcovy nabídky mimo jiné „Technická zpráva č. 2003-08-23/CAT ze dne 23.8.2002“, v níž je mimo jiné uvedeno, že východiskem zkoušek je „EN 954-1/03.97“ a nadto „Certifikát o shodě pro systém E/E/PE podle EN 61508 č. 2003-04-08/UNICORN“, který v odstavci nadepsaném „souběžně platné regulativy“ obsahuje i údaj „EN 954-1/03.97“, a tvrdil-li žalobce, že jsou tak oba shora uvedené požadavky z jeho strany splněny, pak z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, z jakého konkrétního důvodu nepovažuje tuto skutečnost za prokázanou. Dospěl-li žalovaný k tomuto závěru, pak tak mohl učinit buď na základě zjištění, že součástí nabídky uvedené dva dokumenty nebyly (popř. že nebyly předloženy jako řádná součást nabídky v požadované formě či ve stanovené lhůtě), anebo že z jejich obsahu taková skutečnost materiálně nevyplývá. Je-li však na normu EN 954-1 v uvedených dokumentech výslovně odkazováno, a to v kontextu, který zřetelně nevylučuje závěr v tom směru, že jedním z předpokladů pro certifikaci podle normy EN 61508 (kterou žalobce dle žalovaného prokázal) je právě splnění normy EN 954-1, přitom není a priori vyloučeno, aby prokázání splnění jednoho požadavku v sobě zahrnuje i prokázání požadavku jiného, jenž je v prvním z nich „absorbován“, jak již soud shora podal, pak bylo povinností žalovaného jasně a srozumitelně zdůvodnit, proč se neztotožňuje s rozkladovou námitkou žalobce, podle níž předložený certifikát prokazující primárně splnění normy EN 61508 osvědčil i splnění normy EN 954-1. Této povinnosti nedostál ani správní orgán I. stupně (toliko konstatací obsaženou na str. 5 rozhodnutí vydaného v I. stupni správního řízení, čtvrtý odstavec zdola, podle níž „...uchazeč...certifikát...nepředložil...“), ani žalovaný

(věcně týž konstatováním v bodu 19. napadeného rozhodnutí). Na tomto závěru ničeho nemění ani odkaz na stanovisko Českého normalizačního institutu ve správním spisu založeného, neboť z něj je pouze podáváno, že norma EN 954-1 je odlišně od normy EN 61508 harmonizována s vnitrostátním podzákonným právním předpisem, že „lze předpokládat“, že obě normy byly tvořeny na sobě nezávislými institucemi a že norma EN 954-1 není starší verzí normy EN 61508; ohledně žádné z těchto otázek přitom sporu není. Na důsledném splnění povinnosti zejména ze strany žalovaného, jehož rozhodnutí je nyní přezkoumáváno, jasně a srozumitelně zdůvodnit, proč se neztotožňuje s rozkladovou námitkou žalobce, je třeba trvat tím spíše za situace, kdy sám žalobce na podporu svého tvrzení marně navrhl provedení důkazu „Stanoviskem TÜV Süddeutschland“ ze dne 29.9.2005 a „Potvrzením o shodě“ ze dne 3.1.2006; šlo přitom o důkazní prostředky vztahující se zřetelně k prokázání skutečnosti, že žalobce požadavek zadavatele ohledně splnění požadavku „kategorie 4 dle normy EN 954-1“ splnil již ve fázi předložení nabídky, nikoli k prokázání skutečnosti, že jej fakticky (tj. v době řízení o rozkladu) splňuje. Není tedy správným ani tvrzení žalovaného, že tyto dokumenty jsou irelevantními.

Na základě shora uvedeného tedy soud uzavírá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného není seznatelné, proč žalovaný považoval jedno z klíčových tvrzení žalobce ohledně splnění kvalifikace za liché či vyvrácené. Není zřetelné, z jakého konkrétního důvodu žalovaný nepovažuje požadavek zadavatele na doložení certifikátu potvrzujícího splnění požadavků bezpečnosti a integrity „kategorie 4 dle normy EN 954-1“ za splněný. Není-li žalovaným s přesvědčivým odůvodněním vyřešena tato otázka, nemůže být najisto postaveno, zda žalobce byl pro nesplnění kvalifikace vyloučen podle § 39 odst. 2 zákona důvodně či nikoli.

Napadené rozhodnutí žalovaného tedy soud shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a sice na základě námítky žalobcem uplatněné. Proto soud napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V rámci dalšího průběhu správního řízení se jeví nezbytným provést žalobcem navrhované důkazy, neboť žalobce jimi hodlá prokázat splnění kvalifikace již k okamžiku podání nabídky, podle potřeby pak případně provést dokazování další, poté provést vyhodnocení a s respektováním soudem shora podaného materiálního principu posuzování splnění kvalifikace rozhodnout. K postupu podle § 78 odst. 3 s.ř.s. soud důvodu neshledal, neboť nápravy lze dosáhnout v řízení před žalovaným.

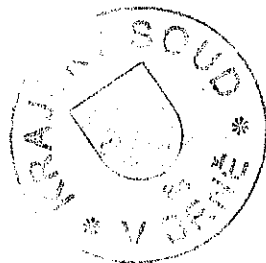
Pokud jde o náklady řízení, o nich soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Plný úspěch ve věci měl žalobce, tomu tedy náleží právo na náhradu nákladů proti žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení ve výši 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, právo na jejich náhradu tedy soud přiznal společně s náklady právního zastoupení ve výši 3 225,- Kč (tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci – žaloba

a replika – ve výši 3 000,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) společně se třemi režijními paušály ve výši 225,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů), se zohledněním čl. II. vyhlášky 276/2006 Sb.; celkem tedy ve výši 5 225,- Kč. K zaplacení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí náklady mohly vzniknout (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 4.10.2006

Za správnost vyhotovení.
Karolina Mlárešová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu